

"Em chờ mùa Hè của tôi đi đâu?"...

Đầu tháng 4, trời bỗng đổ nắng, dấu hoa loa kèn còn dạo cùng hàng rong trên phố Hà Nội, và hoa phượng Sài Gòn đã rụng rả nhú ra những chùm đỏ.

Chùm phượng vĩ bỗng làm nhớ thơ Đỗ Trung Quân, không biết năm ấy nhà thơ bao nhiêu tuổi mà cất lên một câu hỏi nhẹ tênh: *"Em chờ mùa Hè của tôi đi đâu/ Cành phượng vĩ em cầm, là tuổi tôi mười tám"*.

À, nhà thơ đã tự trả lời. Vì cái tiết trời bỗng đổ lửa mà lần thần nghĩ ngợi, bốn mươi năm đã trôi qua rồi, nhà thơ có còn nhìn nổi cái đẹp của "cặp đôi hoàn hảo" giỏ xe và hoa phượng nữa không? Trưa nay có một thiếu phụ về chợ với nét mặt cau có khác thường.

Phiên chợ phố nhẵn mặt từng người, mua bán cũng chỉ mặc cả lấy lệ, cười nói, chào hỏi nhau cho đỡ mệt, vậy mà bây giờ phiên chợ bỗng ồn lên những tiếng chào mời, cứ như không lên tiếng thì mình sẽ rước vào bao nỗi thiệt thân.

Phiên chợ thời buổi khó khăn đã lại hiện nguyên hình hàng cá hàng tôm, với những tiếng gắt gỏng mặc cả đến khác thường, rồi còn tranh cãi, đôi co cân thiếu miếng cá, con tôm. Cái nóng và mồ hôi hay là cái khó của thời cơm áo gạo tiền làm cho chị bỗng ghét mùa Hè?

Trưa nay có một người đàn ông đi trên phố cũng thấy ghét mùa Hè đến sớm. Bao ni lông khổng lồ vắt vai như khối u dị dạng. Anh ghét cái vẻ mặt thờ ơ của dân phố thị khi họ lướt mắt trên cái bao ni lông, lướt qua cái dáng nhàu nhĩ của một người đàn ông nhỏ thó bán bánh rong.

Và khi họ bị anh thuyết phục hãy xem những thứ bên trong bao thì bao giờ câu hỏi cũng bật ra: Bánh này là bánh gì mà trông lạ hoắc?". Người đàn ông tê tái lại mang cái bao trên lưng, quê hương xứ sở xa ngái.

Anh nhìn vào chúng, những khối bánh nhỏ được bọc một lớp mè rang vàng. Nhìn nó bỗng nhớ người vợ của anh hơn hai mươi năm trước đã mất công học làm bánh từ bà ngoại để chuẩn bị cho cái đám cưới quê kiểng không có cỗ bàn rình rang.

Thứ bánh khô nhân mật mía người Quảng Ngãi vẫn dành dụm loại nếp ngon nhất trong mùa, thứ mật mía thu hoạch trong mùa Xuân để làm ra chúng dùng cho tất cả những dịp lễ trọng đại nhất: đi hỏi vợ, đám giỗ, trịnh trọng đặt trên bàn thờ dịp cúng gia tiên, đưa rước ông bà ngày Tết.

Khó quá, ruộng khô nứt nẻ, vợ chồng anh dạt vào con kênh nhỏ ven phố Sài Gòn, bà vợ làm thứ bánh ấy cho chồng đi bán, cứ tưởng món bánh ngon nhất xứ Quảng kia sẽ nổi danh giữa chốn phồn hoa này, chẳng ngờ nó cứ dính lấy bờ vai ướt đầm, mặc cho anh đi hết con phố, rao khăn giọng.

Trưa nay có một cô gái cũng thấy ghét nắng đầu Hè. Thành phố hừng hực tỏa nhiệt. Cô trốn trong văn phòng, nhắc điện thoại gọi một bữa cơm trưa. Rồi cửa phòng cũng phải xịch mở để mùa Hè ủa vào. Mùa Hè là một gương mặt không có thần sắc nào hết, bởi được bịt kín bằng khẩu trang chống nóng.

Cô nhìn người đưa cơm, biết chắc sinh viên đi làm thêm. Cô uể oải nhai hộp cơm, ngáp ngừng rồi quyết định không gọi thêm một ly đen đá, sợ chạm phải những câu than thở về thời tiết của ông chủ xe cà phê đầu hẻm.

Và có một người cũng đang ghét mùa Hè. Người ấy ngồi trong chiếc Bentley trắng thông thả đi giữa phố với những chiếc xe máy xung quanh. Đèn đỏ. Đám xe máy ken dày đặc. Rồi đèn xanh bật lên một lúc mà chiếc Bentley không nhúc nhích nổi.

Máy xe gầm gừ tại chỗ như con thú nổi giận, tỏa ra những luồng khí nóng, tạt vào mấy chiếc xe máy xung quanh, bốc lên hòa với cái nóng hầm hập. Từ ghế sau vang lên giọng nói bực bội: "Trời nóng phát điên mà sao lắm người ra đường thế?".

Tất cả những người này đều đang ghét cái nắng nóng đầu Hè xấp xỉ 39 độ C. Chẳng ai nhớ bài thơ tả mối tình đầu với giỏ xe chở hoa phượng.

Chẳng ai tự hỏi đã bao nhiêu năm trôi qua rồi họ chẳng hề thấy thiếu vắng dù không còn ai bỗng chợt buông một câu thơ về chiếc xe đạp đã chở mùa Hè đi đâu. Thành phố lên cơn sốt vì miếng thịt, cân cá và cũng sùng sốt vì những chiếc Bentley xuất hiện trên đường phố ngày một nhiều.

THIÊN THANH

<http://www.doanhnhansaigon.vn/doi-thuong/em-cho-mua-he-cua-toi-di-dau/1073088/>